

A Pécsi Tudományegyetem Lions programjának köszönhetően lehetőségem volt **1 hónapot** Bécsben eltölteni. 2015. július 5.-én vasárnap volt a köszöntővacsora a Bruce nevű étteremben, ahol a program főszervezője, a Lions klub elnöke és néhány tagja is jelent volt. Legnagyobb meglepetésemre kaptunk egy **havi bérletet**, ami az összes tömegközlekedési eszközre érvényes, vástérképet, hasznos infókat tartalmazó dossziét Bécsről, valamint 250 eurót készpénzben. A programban körülbelül 40 diák vett részt, mind ugyanabban a kollégiumban voltunk elszállásolva. Miután végighallgattuk a beszédeket, meg a köszöntőket és elfogyasztottuk az ajándék Sacher tortánkat visszaindultunk a koliba. A **kollégium** egy hat emeletes épületben volt, a város egyik legjobb kerületében (18.). Kétágyas szobákban voltunk elszállásolva, amihez saját fürdő és wc is tartozott. Mindenkinek volt egy íróasztala székkal és egy zárható ruhásszekrénye. Emeletenként egy konyha és egy ehhez tartozó kisméretű hűtőszekrény volt, amit én személy szerint már nem tudtam használni, annyira tele volt. Lent az alagsorban volt egy bérelhető focipálya, valamint a földszinten egy közös helység csocsóval, asztalokkal meg székekkel, ahol általában a bulik előtt gyűltünk össze.

Az első egy hetemet a **Lorenz-Böhler Balesetsebészeti klinikán** töltöttem, ahol Dr Tamborninot kellett keresnünk, ő volt a diákokért felelős. Kaptunk ruhát, névtáblát, valamint egy kártyát is, amivel ingyen ehettünk a menzán. Az klinikán az orvosok, meg úgy nagyjából mindenki, 4 nagy csoportba van beosztva (A,B,C,D). Az első nap mindenkit beosztanak egy csoportba a 4 közül, utána végig azzal a csoporttal kell mozognia. Minden csoport, minden nap mást csinál (ügyelet/műtétek/szabadnap/sebellátás és gipszelés/ambulancia) és folyamatosan váltják egymást. A csapat kívülről jó csapatnak tűnt, de nem nagyon volt idejük velünk foglalkozni vagy akármit is magyarázni, szóval inkább csak ültem és hallgatóztam. Nyilván az az egy hét nagyon kevés ahhoz, hogy az embert megismerjék, illetve h én is megismerkedjek mindenkivel meg a rendszerrel. Az egy hét alatt lehetőségem volt részt venni egy gipsz kurzuson, amin megtanították, hogyan is kell normálisan gipszelni. Osztályos munkából annyira vettünk ki a részünket, hogy a reggeli megbeszélés előtt, ami háromnegyed 8kor kezdődik levettük a levennivaló véreket, illetve párszor vizittem a főorvosokkal. Minden nap 1 órakor van egy délutáni megbeszélés is, ami után haza szoktak már minket engedni. Összességében jól éreztem magam, kár, hogy csak egy hetet tudtam ott eltölteni.

A következő 4 hetemet a **Krankenhaus Hietzing 2. Sebészeti osztályán** töltöttem, hiszen hatod évesként követelmény 4 hetet vmilyen általános sebészeti osztályon tölteni. Reggelente háromnegyed 8kor kezdődtek a megbeszélések és majdnem 1 órát kellett metróznom illetve villamosoznom a kollégiumtól, aminek néha nagyon nem örültem ☺.

Alapvetően normális, kedves, segítőkész emberekkel voltam körülvéve. Az osztály egy külön épületben van és az épületen belül az emeletek is fel vannak osztva. Én a földszinten voltam, ami az A osztálynak felelt meg. Itt is kaptam ruhát és kártyát, amivel szintén ingyen **ebédelhettem** a menzán. A kórház maga egy hatalmas területen fekszik, ahol minden osztály egy-egy külön épület. Ha az én osztályomról el akartam menni ebédelni a menzára, akkor kb 15 percet kellett sétálnom, ugyanis a másik végén volt. Rengeteg műtéten tudtam asszisztálni és az osztályon is elég sok teendő volt. A reggeli vérvételek, sőt alapjába véve a vérvételek a nővérek dolga, de hát nyilván örültek, hogy valakinek lepasszolhatják a melót én meg örültem, hiszen végre tudtam gyakorolni. A vérvételen kívül sokszor kellett beteget felvennem vagy EKG-t csinálnom, illetve a napi vizit is majdnem mindig egy óráig tartott. Általában gyorsan eltelt a nap (1 óra körül szabadultunk), valami mindig történt.

Ami a **kórházon kívüli életet** illeti, Bécs a legszuperebb város, valamilyen programot mindig lehet találni. Majdnem minden este csináltunk valamit a többiekkel. Elmentünk sörözni, vacsorázni, kirándulni, uszodába fürdeni vagy csak a Duna partra napozni és persze minden hétvégén buliztunk. Minden héten volt a Lions Klub által előre megszervezett program (múzeumlátogatás, parlament látogatás, kirándulás a Fertő-tóhoz), amik szintén nagyon érdekesek voltak, és utánuk mindig kaptunk egy bőséges vacsorát☺ Érdemes mindenre igent mondani, hiszen így ismerheted meg legjobban a többi diákot, akik Európa szinte minden tájáról érkeztek. Nagyon szoros barátságok alakultak ki ez alatt az egy hónap alatt, sokakkal még mindig tartom a kapcsolatot.

Remélem nagyjából sikerült kialakítanom egy képet, hogy hogyan is nézett ki ez az egy hónapom Bécsben, de ha esetleg bármilyen kérdésed lenne nyugodtan írd meg e-mailt a vizesboros@gmail.com -ra